

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Halottak napján.

A holtaknak is van napjuk,
Mikor rájuk emlékezünk,
Amikor egy sírhant mellett,
A virágos temetőben,
Imádságra símul kezünk.

Amikor holt kedveseink,
Szellemárnya köztünk lebeg,
S az emlékek könnyű szárnyán,
Amellett a sírhant mellett,
Felszakadnak régi sebek.

Azért ősszel e bús napon,
Menjünk ki a temetőbe,
Ahol sok-sok gyertya gyúl ki,
S ahol az ő drága nevük
Be van vésve fába, kőbe.

Apa, anya, gyermek, testvér,
Nyugosznak ott, és pihennek,
És ilyenkor holtak napján,
Rég porladó kedveseink
Szellemárnyi körüllegnek.

Telekyné Ferenczy Marcella.

VII. ÉVFOLYAM
21. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. NOVEMBER
1.

Névnepokról.

November hó folyamán előforduló névnapok:

Nov 1. Marianna. 3. Hubert, Győző. 4. Károly. 5. Imre. 6. Lénárd. 7. Rezső. 9. Tivadar. 11. Márton. 12. Márton, Jónás. 14. Klementina. 15. Albert, Lipót. 16. Ödön. 18. Ödön. 19. Erzsébet. 20. Jolán. 22. Cecilia. 23. Kelemen. 24. Emma. 25. Katalin. 30. András.

Óvó és tanítónéni névnapjára.

(A kicsinyeknek.)

Édes óvó néni,	Körülötte pompás
Az Isten éltesse!	Virágok nyiljanak,
Boldogságot hintsen	Kis tanítványai
Minden lépésére.	Ezért imádkoznak.

Ha felleg is borul	És köszönjük szépen
Néha kék egére,	Szeretetét, gondját,
Aranyos napsugár	Hogy szívéen viselte
Mindjárt által törje.	Kicsinyei sorsát.

Kis kezünket fogva
Vezetgetett szépen,
Minden lépéséért
Aldja meg az Isten!

*

Köszöntő vers apám névnapjára.

(A nagyobb gyermekek számára.)

Biboros hajnal köszönté a földet,
Harmatos virág ragyogó napot,
Pacsirtadal Istenhez szállott,
A föld szíve feldobogott...

Keblemben a szív örömtől dobog,
Édes jó apám, ma van névnapod...
Mit mondjak Neked?
Elrepülnek mind a színes szavak,
De az érzés, mely hozzád vezetett,
Örökre megmarad...
Mit mondjak Neked?

Hisz egész lelkemmel keresem a szót,
Melynek varázsa elkísér,
Elkísér gonddal telt, fárasztó úton
S mint izzó parázs, mindig él...
Mit mondjak Neked?

Szentet, szépet, jót...

Hogy örök, ujjongó szépségkeresés húrjai
Összehangolóddjanak,

Érezd, hogy lelkem lelkedből szakadt...

Mit mondjak Neked?

Hogy bennem keresd jövőd örömét?

Szívem minden csepp vére egybedobban,

Ha arra gondolok,

Hogy egyszer talán tettek lehetnek szószólói
Gyermeki szívem hulló viráginak...

Mit mondjak Neked?

Szavam messze röpíti az őszi szél...

Ha e szavak Benned visszhangra lelnek,

És lelked egy zugában az érzésmadár

Megkötött szárnya repülni szeretne,

Nézzél szerető gyermekedre...

Ki őszben tarolt szívvirágot hozott,

S a rezgő lélek csodahangszerével

Kíván Neked boldog névnapot.

Nemes Nagy Mártha.

Hogy írjuk?

Mióta megírtuk, hogy a „Hogy írjuk?” rovat összefüggésben van a szóképző rejtvényekkel megnövekedett a rovat olvasóinak száma. No, a Benedek Elek szóképző rejtvény megfejtése mutatja majd meg, hogy hányan olvassák.

felül, v. fölül, határozószó, felül, v. fölül, ige, felül, igekötő, látjátok, ugyanegy szónak hányféle jelentősége van.

felülmul, felülfizet stb., félvállra, fenn, vagy fönn, de ha így írjuk fent vagy fönt, akkor már csak egy n-el írjuk. A fenn és fönn szócskák, mint igekötők is szerepelnek s ezt az igével mindig összeírjuk, pl. fennmarad, fönnforog stb., fennen, v. fennyen, fennhangon, fenség vagy fönség, de ha írásban szólítjuk meg az illetőt Fenség! nagybetűvel írjuk; fény, fénnel, fénnyaláb. Ez nagyon érdekes szó, figyeljétek csak meg, kétszer kell kiírni benne az ny betűt, holott a kettős mássalhangzóknál kettőzéskor csak az elsőt írjuk kétszer, pl. fénnel, ám ez összetett szó, fény és nyaláb szókból áll, azért is kell külön kétszer is kiírni az ny betűt.

Aranymondások.

Közli: W. Szalánczy Ilus.

Az a legboldogabb, aki megelégszik az-
zal amije van.

Halottak estéjén.

Irla: Földes Zoltán.

Jött egyszer egy őszi este,
Mondta jó anyácska:
„Menjünk ki a temetőbe,
Lelkem Violácska!”

„Hová megyünk jó anyácskám?”
„Apukád sírjához.
A kegyelet most a holtak
Emlékének áldoz...”

Virág hullott drága sírra,
Kis gyertyák is égtek,
S mintha csak megnyitlak volna
Kapúit az égnek.

„Úgy érzem, — szólt Violácska, —
Mintha köztünk lenne
Annak, akit úgy szerettünk,
Jó apácskám lelke...”

„Igen, úgy van, — volt a válasz, —
Nem lehet most távol;
Ezer szellem száll le mostan
Csillagos lakából.

Imádkozzunk apukádért,
Fogd kezecskéd össze;
Ez a legszebb kapcsolat lesz
Miközöttünk s közte...

A szívek.

I.

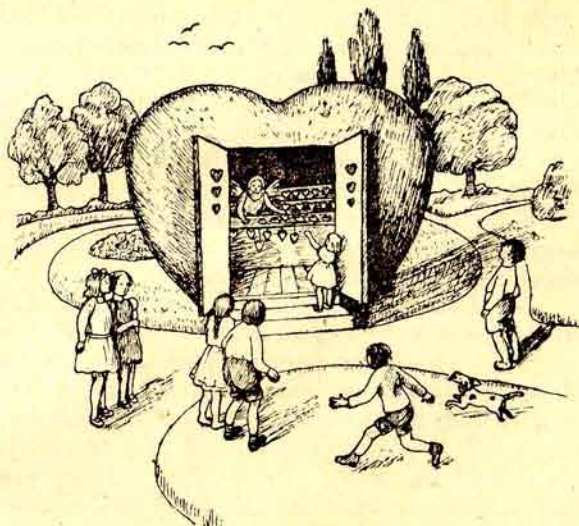
Meleg júniusi éjjel volt, a csillagok ragyogtak az ég fekete palástján s a holdsugár belopódzott a kis Ágnes ablakán és megsimogatta az alvó gyermek arcát. Talán fel is ébresztette volna őt, ha az álomtündér nem röpködne körülötte s nem ringatná még mélyebb álomba, azért, hogy magával vihesse álomország kertjébe. Így aztán szárnyra kapott ő is s elrepült a tündérrel.

Álomország kertje tele van virággal. Ragyogó színpompás, illatos virággal. Olyan szép és olyan nagy mindenféle virág és valamennyinek a kelyhében pirinyó kis baba szunynyad. Kis Ágnes is legott otthonra lelt egy különösen nagy tulipánban. És alig, hogy kényelmesen elhelyezkedett, máris felismerte a szomszéd sárga tulipánban üldögélő Évikét, az ő kis barátnőjét, akivel minden reggel az utca sarkán szoktak találkozni s onnan együtt folytatják útjukat az iskolába.

Évike is felismerte kis Ágnest, örvendeztek is egymásnak és szokás szerint azonnal fecsegni kezdtek, úgy csicseregtek, mint két fecske fióka a fészekben. Addig, amíg egy figyelmeztető hangocska meg nem szólalt úgy, mint az iskolában... Annak a hangjára aztán talpraeszközt minden gyermek és siettek mindannyian a kert közepe felé. Ott volt az egész is-

kola és még sokan kicsinyek és nagyobbak. Akkorák is mint a babszem, mégis futott valamennyi, majd, hogy le nem verték egymást, úgy szaladtak.

A kert közepén állott egy óriási szív, azt messziről látták a gyerekek és a felé igyekez-

tek. Közel érve, kipattant az ajtaja s olyannak látszott, mint a pogácsás sátor. Rengeteg szív volt benne felhalmozva, kicsi és nagy. Igen ám, de ezek nem voltak cukor rózsával, tükröcskével feldiszitve, mint nagyvásárkor a pogácsa

szíveket szokás, ezek valódi, eleven, lángoló, dobogó szívek voltak s nem árulták őket pénzért. A pult mellett álló tömzsi anygalka ingyen osztogatta mindenkinek. Csak szépen rendbe kellett az anygalka elé járulni, úgy mint a tanító néni elé. Az engedetlenek kikaptak, de szívet azt kapott mindenki. Kis Ágnes is kapott egy nagy szívet s Évike egy kicsit. A kebelükbe kellett, hogy rejtsek s azzal mehettek haza.

II.

Kis Ágnes másnap frissen ébredt és sietett, hogy mielőbb találkozassék Évikével s elbeszélje neki álmát. Jó kedvvel ment, de szomorú volt a kis barátnője s így ő sem mesélt. Évikével az történt ma, hogy rendes szokása szerint szeleskedett s eltört egy gyönyörű szép vázát. Addig ugrált és hadonászott, amíg leverte az asztalról s úgy tört el.

A mamája aztán büntetésből nem adta meg neki a szokásos két lejt kiflire. Panaszkodott is azért Ágnesnek, mert nagyon szerette a gyomrocskáját. Panaszkodott és vigasztalást is nyert legott. Vigasztalást nyert, mert kis Ágnes négy lejt kapott ma reggel, kettőt Anyukától és kettőt Mariska nénitől, amiért megöntözte szó nélkül a virágait. Így két lejt szívesen adott Évikének s mindketten vigan mehettek az iskolába.

Amint tovább haladtak s a cukorka árushoz közelodtek, megszólalt Évike: — Te, az a Weress annyi rengeteg cukrot vett a tegnapi, két kézzel tömte magába s nekem egy szemet sem adott, közben öreg koidus asszony nyujtotta feljűk kezét, aki ott guggolt a templom lépcsőjén. Nagyon öreg és nagyon rongyos volt szegény, kis Ágnes megsajnálta s neki adta az egyik lejt. Azután egy szót sem szólva, odament a cukorkaárushoz s a megmaradt egy lejesével vett pár szem savanyú cukrot s odaadta Évikének. De az meg sem köszönte, csak bekapta egyszerre az egészet, hogy kiduzzadt tőle a kis arca, úgy ropogtatta apró egér fogai között.

Kis Ágnes nézte s elszomorodott azon, hogy egy szemet sem ad neki viszonzásul. Miért nem kínálja meg őt?...

De Évike arra nem is gondolt, csakhamar eltűntette a cukrot és szidta tovább Weress, hogy milyen fukar gyerek. Nem olyan jó, mint te, mert te adsz ugyebár, te jó vagy. Én is veszek neked, mikor lesz pénzem. Kis Ágnes erre megbékült, pedig sejtette, hogy pusztá szó, ígéret marad az egész. De ő olyan kislány volt, akinek nagy a szíve. Évike pedig olyan, akinek kicsiny.

Azért vigyázatok gyerekek, meg ne kisebbjék a szívetek, mert az is lehet, ha nem gyakoroljátok a szeretetet. És megfordítva is lehet, a kicsiny szív megnő, ha kizárjuk belőle az önzést.

Jolán néni.

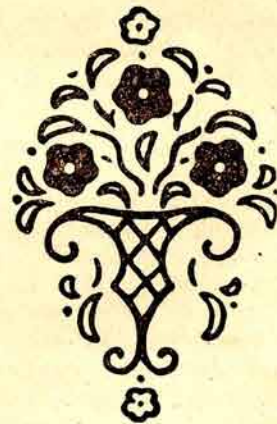
Mackó sors.

Ütött kopott mackó, elnyűtt játszótársam,
Ebédem részese, vigaszom az ágyban.
Ha kora lefekvés búbanata gyötör,
A te társaságod: az egyetlen gyönyör.
Együtt csolnakázunk a holdsúgár tóban,
A kis tündérékkel együtt vagyunk jóban.
Hip-hop, elröpülünk, vár anygali fogat,
Rácsos ágyacskában nem búsulunk sokat.

Kicsi öreg mackó, be nagy voltál régen!
Bozontos bundádtól jaj be nagyon féltem.
De most én vagyok hős, te reszketsz előttem,
A tejbekásától csudamód megnöttem.
Pedig te etted meg pajtikám a javát.
Be sokszor becsaptuk a szemfüles dadát!
Spenot főzelékből úgy kivetted részed,
Betyár pocakod van, hogy ezt is túlerted.

Hűséges társam vagy, ütött-kopott mackó!
Pedig nem vagy érte irigylésre méltó.
Puha selyem szőröd már lekopott régen,
Az egyik lábacska elveszett a héten.
Az agyonetetés gyomrod megrongálta,
Jó anyácskám sokszor összeoperálta.
Az orrod betörött, nyoma sincs szemednek,
Így jár kicsi mackó: kit nagyon szeretnek!

Kirjárné Kovács Emma.

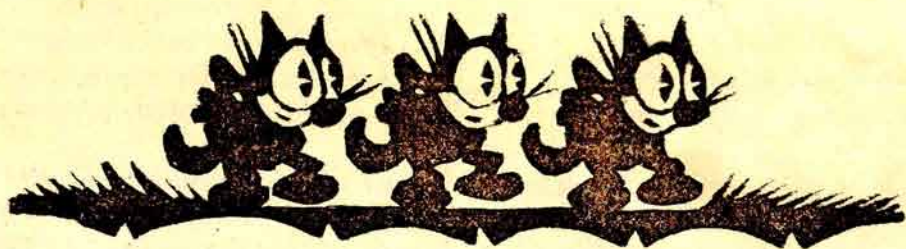

Őszi vigasz.

Megkezdődtek már a „ber“-ek,*
Vigyázatok jó emberek!
Legyen fátok, jó ruhátok,
A többiben, majd az Isten
Gondot visel titeátok!

Zombory Sándor.

* Az őszi hónapok „ber“-rel végződnek: szeptember, október, november stb.

Diósgyőr.

Tudjátok-e, hol van Diósgyőr?
Láttátok-e a regényes tájt:
A bércet és barlangot, melyet
Az őserő építe, vájt?

Az óriási hegymedencét,
Vizének zöld mélységivel,
Melyen egy-egy benyult merész ág
Rezgő képét teríti el?

Hol a mély titkú rengetegben,
A vadkomló s az iszalag
Hüvös, szagos boltta foly össze,
Melyen vadméhek zsonganak?

Özek szálalnak a pataknál,
Melynek forrása jéghideg:
Kotyog, pityeg, a szunnyadó fajt
Elszédő csirkéinek.

Hol a zöld fák közt, mint halott vész
Sárgul egy-egy váromladék:
Múltjáról csak regék beszélnek,
S halk, gyenge visszhang lakja még.

Láttátok a tájt, bércet, ormot,
Csendes völgyek s halmok felett?
Szelid s vadon szépségiben a
Mindenható természetet?

Ott állott, sok századdal innen,
Diós Pál egyszerű laka,
Amelyre árnyat és gyümölcsöt
Egy óriás fa hullata.

Diófa volt ez, a családnak
Vetése, sóia, tehene:
Gyümölcsiből annyit beszerezett,
Hogy újig érőt ért vele.

Vadász volt Pál, biztos kezétől
Halomra hulltak a vadak:
Bár egyszerű s írástudatlan:
Gondolkodó és hallgatag.

A bérctetőn a zuhatagnál
Órákig elmerülve állt,
És pontos szemmértékre vette
Az elnyúló völgyet, lapályt.

Egyszer, borútlan nyári délest,
Hogy a diófa hűsiben
— Körülhevervén kis családjá, —
Pál gazda csendesen pihen:

Merőn néz a távolba, mintha
Törődne titkos terveken:
S egyet sóhajt: „hogya is nem adtál
Nekem sok kincset, Istenem!”

„Óh, óh! — kiált a felesége, —
Hová beszélsz? vagy nincs eszed...?”
De a vadász fellelkesülten
Beszélt, — beszélni jól esett:

„Lásd, anyjok! mily termékeny, áldott
És mégis pusztá a vidék!
A halmot nem építi, lakja,
A tért nem szántja senki még!

— Hej, hej! ha úgy lehetne, mint nem:
A táit megnépesíthetném!
Szőlőt teremne a hegyoldal,
Vár állna a bérc tetején!

Parancsolnék a zuhatagnak,
Hogy hajtson árja malmokat:
Feltörném a gyepet, hogy adjon
Piros magú kalászokat.

És nem tudom még mit művelnék...!"
 Szólt a vadász — és míg neje
 Bámúlva, féltve nézte, — fölkel
 S eltűnt az erdők mélyibe.

És ott bolyongott, — néma gondban
 Töltvén az éjt és a napot:
 S egyszer, hogy elnyomá az álom,
 Ilyeténképen álmodott:

Ősz embert látott, aki mondá:
 „Kéréseid meghallgattatik!
 Menj el fiam és ülj Nagyvárad
 Kapujában harmadnapig!”

Pál gazda menten útnak indult,
 S egy folt lovas kócsag lebeg:
 Szörnyen csudálta és megúnta
 A sík alföldi tájakat.

Itt a torkos gödény halászik,
 S egy folt lovas kocsag lebeg:
 A nádasban valami bömböl,
 Hol távolabb, hol közelebb.

Amott a rét elúszik a tón,
 S a buzogány lóg hosszú nyelén:
 A habrózsák harasztja, mint egy
 Zöld tányér áll a tó vizén.

Hegy, erdő nincs, ameddig a nap
 Kél és nyugodni mégyen át:
 Az ember száz mérföldre nézhet,
 Hanem azért semmit sem lát.

Ezer nyom van, de ember egy sincs,
 A csorda őrzetlen legel:
 Előtte és utána úrvíz:
 S az utas majd szomjjan vesz el.

És oszlop épül a homokból,
 A forgó-szél építgeti,
 Karcsul-karcsul... s mindig magasabb,
 Míg kivirít a teteji...

És akkor rögtön összeroskad,
 Elnyelvén a sík pusztá tét!...
 Pál megbámúlja s unja mindezt,
 Míg végre Nagyváradra ér.

Úlvén a város kapujában
 Az első nap szürkületén:
 A jó szerencsét várta, leste,
 Üres tarisznyával, szegény!

És rögtön harsány szózatot hall:
 „Mit kérsz egy napra? — s megmered...
 „Ez ő! az ősz ember! ki küldött,
 S ígért álmomba kincseket!...”

Ember volt, persze, aki szólott,
 Rövid, vastag, ősz és kúszált:
 De ez Pál gazdát hívta inkább
 S ígért neki: hat polturát!

S addig sokan a térre gyűlnek,
 Asszony, leány, suhanc, öreg,
 Hogy ott, ha kell, szállóbe, rétre,
 Napszámba elszegődjenek.

A kurta polgármester úr is
 Odább szállít vagy hatvanat:
 Pál bámul... a szégyen, csalódás,
 Mint étes kés, szívébe hat.

S másnap megint szól a kis ember:
 „Hát kend fiam! Minek van itt?”
 S ő így felel rá: „engedelmet!
 Várok, nagy uram, valakit”.

Pedig dehogy várt...! bánta szörnyen,
 Hogy ennyire törekedett:
 Keserűen átkozta, szidta
 Magát, álmát s az életét.

„De már, ha itt vagyok, bevárom,
 — Gondolta, — a harmadnapot.”
 És jaj volt néki! a kis úrtól
 Annyi piszkot, mocskot kapott.

„Nem vagyok én korhely, csavargó,
 — Szólt a vadász, — megkövetem!
 Csak egy bolond álom miatt van
 Rajtam ez a veszedelem...!”

S elmondta álmát. A kis úrnak
 Nevettében a könnyje folyt.
 „Okos ember vagy, jó barátom,
 Okos, de senkinek se mondd!”

Ha az álmom beteljesülne,
Én herceg is volnék talán!
S a Dárius kincsét azóta
Mind a zsebemben hordanám!

Háromszor álmodtam, hogy arra
Fel... fel...! nagy rengeteg terül:
Bükk, vagy hogy is...! Nagy kincs van
[abban,
S induljak el, de egyedül.

Él ottan egy vadász: Diós Pál,
Lakánál vén diófa áll:
Csupán a fát kell kivágni
S tövében három kád arany!

Az apám sem hallotta hírét
Bükknek, Diós Pálnak soha...
Nos, földi! kell-e? ott van a kincs,
Neked adom, csak menj oda!"

Igy tréfált a kis ember és Pál
Egy ígét sem felelt, — hanem
Már-már betelve hitte álmát,
S otthon termett nagy hirtelen.

Reng a kenyértermő diófa,
Az ágak földre omlanak:
Hej! ha vakot vet a szerencse...
S nincs ott egyéb, mint kő s agyag!...

Hanem nem úgy volt. Meglelé Pál
Mit álmodott, mit keresett: —
Friss étet és zaj kelt legottan
Az elhagyott vidék felett.

Gerézdet értelt a hegyoldal,
Vár épült fenn a bérctetőn,
A zuhatag szilaj folyása
Munkára kényszerítve lőn.

S ahol a vastól felszaggatott gyeplő
Pirosmagú kalászt adott:
Megtelepült az összegyűlt nép
S Diósgyőr épült általok.

Nézzétek meg a tájt! — a multak
Romokba dőlt emlékekkel,
Holott az emberész hatalma
S természet csudát mivel.

Tompa Mihály.

Találós kép.

Lássuk kinek, hogy működik a képzelőtehetsége. Írjatok szöveget a fenti képhez, a legjobban megírt munkákat közölni fogjuk.

A gunyolódó.

Írta: Bilka Gizella.

Szereplők: Jancsi, Pista.

JANCSI: Én már nem játszom tovább. Hallgasd csak Pista, szól a harang. Megyek a templomba. Jöjj te is!

PISTA: Én ugyan nem megyek. A jó Isten a vasárnapot pihenésre adta, ha vasárnap, hát legyen szabad napunk.

JANCSI: Kedves Pista barátom! Rosszul értelmezted te ezt. Csak nem tartod munkának, ha szépen elsétálsz a templomig s ott nyugodtan ülve, figyelsz a pap szavára.

PISTA: Éppen ez a baj, hogy nyugodtan kell ülni. A mult vasárnap a pad alatt megcsiptem a „Sutykót“, tudod Sanyit csufoljuk annak, a tanító úr észrevette, olyan szemé van, mint a sólyomnak s aztán kikaptam istentisztelet után. Még a templom! de még vasárnapi iskolába is kell menni s mikor már iskoláról van szó, borsózik a hátam tőle.

JANCSI: De a vasárnapi iskolában Isten jószágáról, Jézus csodás szeretetéről beszél a vezetőnk, öröm hallgatni a szép bibliai történeteket, melyekből csak jót tanulhatunk.

PISTA: Igen ám, de addig mennyi gombot nyerhetek Vaksi Gyuritól, míg ti a vasárnapi iskolában vagytok.

JANCSI: Pista barátom, mióta beszélgetünk, két fiút említettél, de mind a kettőt a gúnynevén, látszik, hogy nem jársz vasárnapi iskolába, mert különben tudnád, hogy senkit sem szabad kigúnyolni.

PISTA: Honnan tudhatnám én azt!?

JANCSI: A vasárnapi iskolában tanultunk

egy igen tanulságos történetet, ha meghallgatód, szívesen elmondom.

PISTA: Igen ám, én csak azt szeretem hallani, amiben rémes történetek, meg vadállatok is vannak.

JANCSI: Ez éppen olyan, hallgasd csak: Elizeus volt Illés után az a próféta, aki által Isten szólt az ő népéhez. Egyszer Bethel felé ment magánosan. Merengéséből ezek a szavak riasztották fel: „Jöjj fel kopasz a hegyre!” Körülnézett, hogy honan jönnek ezek a csufolódo szavak. Látja, hogy vele szemben, a tulsó dombon Bethel kapuja nyitva van s a kapu előtt gyermekek voltak s hogy Elizeust meglátták, észrevették, hogy nincs haja, ahelyett, hogy illedelmesen köszöntötték volna az idegent, kopaszága miatt gúnyolni kezdték a prófétát. Torkuk szakadtából kiabálták: „Jöjj fel kopasz.” Elizeus intette őket, de még jobban csúfolódtak. Elizeus pedig megátkozta a gúnyolókat, nem sokára a közeli erdőből két hatalmas medve jött ki s a gyermekek között iszonyú pusztítást vitt végbe. A két medve szétmarcangolta a csufolódoakat. Így bűnhődtek meg, gúnyos szavaikért. Látod barátom, senkit sem szabad kigúnyolni testi hibájáért. (Meggfogja Pista karját.)

PISTA (összerezzen): Jaj, de megijedtem!

JANCS: Mi bajod, miért félsz?

PISTA: Hirtelen azt hittem, az az öreg öreg koldusasszony fogott meg, aki itt járt a falunkban.

JANCSI: Bizonyára azt is csúfoltad!

PISTA: Szégyellem bevallani, de úgy van. De ez a kis történet nagyon a szívemig hatott. Eddig nem éreztem, hogy vádolt volna a lelkiismeretem, csak az előbb. Ezután én is elmegegyek a vasárnapi iskolába és a templomba, aztán soha nem fogok senkit kigúnyolni.

PISTA: Segítsen a jó Isten fogadásod megtartásában. Jöjj, menjünk a templomba.

Az alamizsna.

*Piroska meg Janika
Iskolába mennék,
A kis kézi táskába
Uzsonnát cipelnek.*

*Vak koldus a sarkon ül,
Kalap a kezébe,
Alamizsnát kér tőlük
Az Isten nevébe.*

*A két gyermek összenéz,
Egyiknek sincs pénze,
Az uzsonnát od'adják
Az Isten nevébe.*

Edda néni.

Az Atya.

I. M. Râureanu után ford.: Nagy Kálmán.

Egy szekér állott meg Nyágujék háza előtt, tele minden jó élelmiszerral.

A gyermekek egymás hegyén-hátán tolonganak ki, édesanyjuk pedig utánuk. A gyermekek tapsolnak örömben és szemeik kutatva síklanak végig a szekeren. A sok narancs, piskóta, mazsola, mintha halkán szólították volna őket.

De a gyermekek egyszerre elszomorodtak. Csak most jutott eszükbe, hogy milyen rég útrakelt az ő édesapjuk. Már szinte egy esztendeje a városban van, hogy övéi részére kenyeret keressen. A vágy egyszerre fogta el a két gyermeket s már szinte semmi örömet sem éreznek, hiába áll előttük a drága sok esemege. Édesapjuk levelet is írt, azt olvassa most édesanyjuk:

„Édes gyermekeim, ha mindig jók lesztek, hamarosan ide hozlak benneteket és ajándékokat, meg szép ruhákat veszek nektek...”

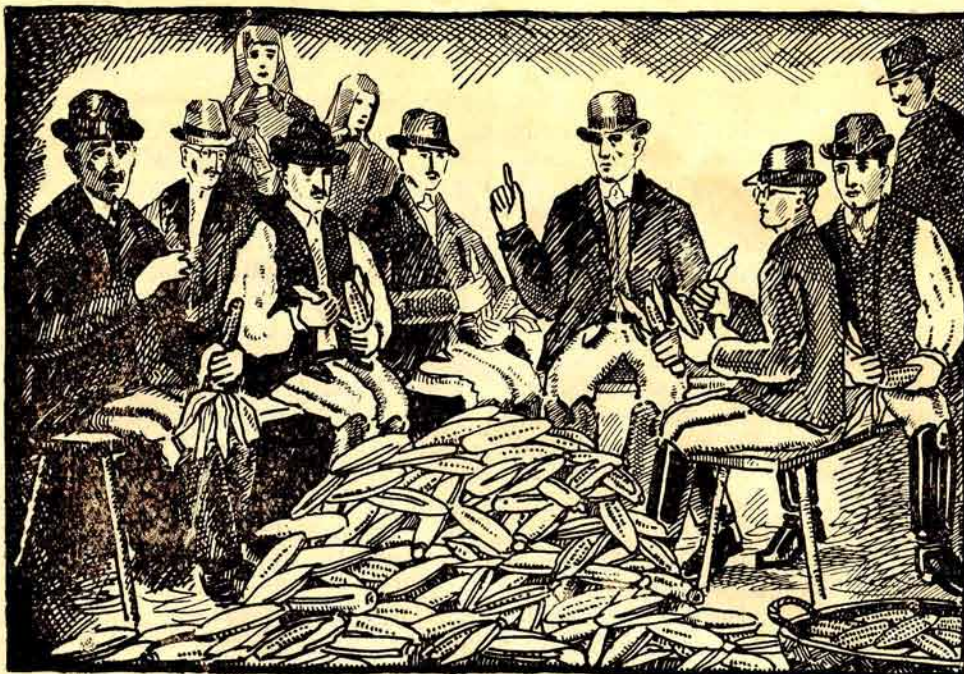
A két gyereknek egyszerre ugyanaz a vágya támadt. A kisebbik édesanyja szoknyájába kapaszkodva, könnyes szemmel nyafogja:

— De mért nem jön haza édesapa hamarabb? Édesanyjuk mindenkinek egy-egy narancsot adva így szólt:

— Látjátok édeseim, milyen szép dolog, mikor vágyakoztok atyátok után? Látjátok? A Jóisten éppen úgy bánik az emberekkel, mint atyátok. Az Isten láthatatlan és mégis mindent küld nekünk: napot, holdat, csillagokat, gyümölcsöt, esőt, havat... Az egész élet mind Tőle ered. A Szent Evangélium az az írás, melyben kifejti az akaratát és tudunkra adja: hogyha jók leszünk, bejutunk a mennyeknek országába, ahol olyan értékes ajándékok és olyan örömök várnak, amilyenek nem léteznek a földön. Azért, amint atyátokat szeretitek, ki távol van most tőletek, úgy szeressétek Istent, mindnyájunk édesatyját.

*Higgyél Benne, ha boldog akarsz lenni,
A hit helyéből a követ is kivetí.*

Kukoricafosztás.

Irta: Hegyi Mózes.

A kicsi lámpa fényinél
Dolgozik kezetek,
S a kukoricafosztóból
Szállnak az énekek...

Az öreg kályha-sütőben,
Míg édes krumpli sül:
Vidám, pattogó tréfától
Megélénkül a csűr...

Majd történetet mond a vén,
Hogy voltak jobb idők, —
Volt két krajcár is a gyufa...
Hej, régen ezelőtt!

Míg szól a mese s száll a dal:
A munka mind apad...
Úgy mondom, mint egy égi hang:
Emlékezni szabad!

Az állatok és a zene.

Volt egy kedves tarka fokszi kutyánk, amely nagyon szerette a zenét. Különösen két dalt jegyzett meg magának, az egyik Beethoven: „Holdvilág”-szonátája volt, a másik: „Asszony-asszony, az akarok lenni”, közismert csárdás. Ha a szonátát zongorázták, akkor Hektor kutya rögtön jelentkezett, még az udvarból is bejött a dal hangjára, s egyenesen a zongora alá sietett, ahol jajgatott, sirt. De lehet, hogy énekelni akart, csak hogy szegény feje nem tudott szebben dalolni. Azt megfigyelhetjük, hogy a belevakkantott hang a billentyű hangjával mindig megegyezett. Ha pedig az említett csárdást zongorázták el előtte, Hektor a két hátulsó lábára állott, s ebben a helyzetben kísérte figyelemmel a táncdarabot. Két lábon állva türelmesen várta azt a pillanatot, mi-

kor a csárdás eljátszását befejezték. Megtörtént az, hogy kísérletképpen tízszer is megismételték az ütemes, ropogós nótát. Hektor nem tágitott, ott maradt állva. Két mellső lábát már alig tudta fenntartani, a megerőltetéstől egész teste reszketett, mégis kitartott addig, amíg a csárdás ütemét hallotta. Abban a pillanatban, amint a zongorán más dalt játszottak, rögtön elugrott onnan, s vígan ment a kályha mellé, hogy erőmegfeszítő fáradságát ott kipihenje.

A londoni állatkertben kiváló angol tudósok behatóan megfigyelték, hogy milyen hatást gyakorol a zene a különféle állatokra.

Kiderült, hogy a morgós medve nem is olyan mogorva, mint amilyennek látszik. Érdekli — például — a hegedű hangja. Az

egyik medve feltápáskodott a ketrec rácsára, két lábra állott, hogy minél jobban „megtisztelje a művészi előadást. Mikor a hegedűs egészen közelébe került, a mackó rázogatni kezdte a vasrácsot, s csak akkor csendesedett le, mikor a nóta elhallgatott. A többi mackó szintén feltűnő érdeklődést mutatott a zene iránt.

Az oroszlánokon a hatást szintén észre lehetett venni. Közülük az egyik himoroszlán sörényes fejét mintha a zene ütemére mozgatta volna.

A farkasok azonban haragudtak a hegedű hangjára. Hátukat meggörbítve, fenyegetően morogtak a muzsikás emberre. Egy indiai farkas pedig iszonyú üvöltéssel, rémülten menekült a hegedű közeléből.

A sakál és a róka szintén fél a zenétől. A majom ugyancsak nem zenekedvelő.

Az elefántok ormányukal idegesen hadonáztak a hegedű nótájára, egyik-másik hangos trombitálással igyekezett résztvenni a zenei előadásban. Az elefánt szereti a muzsikát, könnyen megtanul zenélni. Cirkuszokban nem ritka a zenés elefánt.

A bárány csodálkozva hallgatta a hegedűt. Még az evést is félbeszakította s úgy figyelt.

A kigyófélék is szeretik zenét. A mérges csörgőkigyót sípszóval szokták megszelidíteni.

A macska gyűlöli a zenehangokat. Különösen a hegedűszót és a füttyülést ki nem állhatja. (Ezt bárki könnyen megfigyelheti. A zongorát éppen csak túri. De ha erőteljesen ütik a billentyűket, mindjárt az ajtóhoz indul, hogy engedjék ki a szobából. A macskának roppant finom és érzékeny hallása van, amit — úgy látszik — féltve őriz. De az is lehetséges, hogy mivel minden hangot sokkal erősebben hall, mint az ember, fülét kínosan sérti az erőteljesebb, élesebb hang.

Teleky Dezső.

Őszi szántás.

Az őszi szél sárgult leveleket kergetett s a napsugár már nem tudta felmelegíteni a földet. Hideg ujjakkal mentem a reggeli templomozásról az iskolámba.

A meleg tanteremben keserves sírás és hangos perlekedés fogadott. Kicsi Bódis Márton perelt síró hangon az anyjával. Az anyja — gömbölyű falusi menyecske — félig haragosan, félig nevetve mondja, hogy Márton nem akart iskolába jönni, úgy hozta el erővel.

Erre újra csak felsír a fiú erőszakos, heves gyereksírással:

— De én megyek bapóval! Én úgyis megyek bapóval szántani! Én akarok az eke előtt menni!

Anyja tanácstalanul néz reám s én tanácstalanul nézek egy pillanatig magam elé! Beleélem magam a kicsi Márton lelkivilágába, érzem hét éves kis szívének forró vágyát a szabadság, a mező, a szántás után és fáj, hogy nem engedhetem el bapóval, — a gyermek kedves nagyapjával, — mert jaj, a hét éves gyermek életében sokkal fontosabb az iskola, mint a szántás!

Észrevétlenül intek az anyjának, hogy menjen el. Megértő mosollyal kilibben az ajtón. A többi harminckilenc gyermek lélekzetvisszafojtva figyel, hogy mi lesz!

De kis Márton se rest, kiugrik az első pad széléről s bömbölve ugrana az anyja után.

Utána kapok, átfogom a két vállát s magamhoz húzom könnyes kis arcát. Egy pillanatig gyengeség fog el, hogy mégis elengedjem. De nem, nem lehet! A törvény törvény!

Beszélek neki csendesen arról, hogy ma esütörtök s délután elmehet bapóval szántani, mert bapó úgy sem tudja még a felét sem felszántani annak a nagy darab földnek. És éppen kicsi Márton nélkül!

És talán megérezte kis szívével azt, amit el nem mondhattam, — hogy a nagy ember sem teheti mindig azt, amit szeretne, hogy mindenkinek kiszabta Isten a munkáját. A hét éves kicsi lélekre a tanulást, — így hát őreá is!

Talán megérezte, megértette ezt, mert kék szeméből felszáradtak a könnyek s lassan megszűnt szepegése is. Néhány perc múlva pedig ügyetlen kis keze óvatosan vezette a palavesszőt a kis tábla barázdájában — a piros vonalak között, — mint apró lovacskát, mely a tudomány mezején húzogatja az első barázdákat.

*

Alkonyodott. A lankás domboldalon gyönyörködtem az ősülő erdőben. A domb másik oldalán kicsi Bódis Márton éppen befejezte a szántást nagyapjával. Pörge kis kalapja mellett őszi kikiries bokréta, patkós kis esizmája tele van sárral. De piros szája füttyre áll s keze serényen segít „bapó“-nak.

Kicsi Bódis Márton, megértelek téged, hogy jobban szereted a madárdalos, vadvirágos mezőt, mint az iskola fényes, muskátlis ablakát!

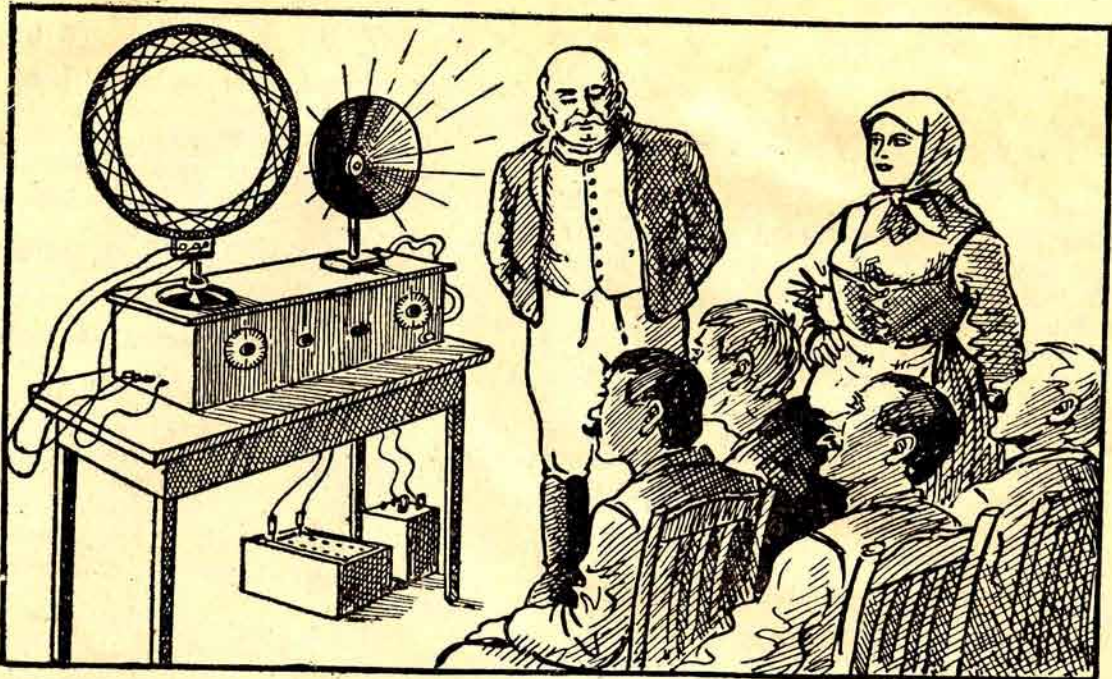
Pedig az iskolában is szántás folyik, — őszi szántás! És lassan-lassan a te kis lelkedet is bevetik aranyos maggal, — betűvel.

Hidd el kicsi Márton, hogy ezt a szántást meg én szeretem!

(Sztána.)

László Leventéné Horváth Sarolta.

Rádió falun.

Loccs! poccs! cuppog a lábbeli falun a nagy sárban. Biz tavaszig nem lesz olyan út, hogy pillangós cipővel lehessen járni rajta. Még a téli fagyra is csak csizmával, vagy magas-szárú cipővel tanácsos rámerészkedni. Ilyenkor beszorul a család a házba. Milyen jó, ahová jár egy-egy újság, jár az „Új Cimborá” a gyer-

mekeknek, vagy más lap a nagyoknak. Kéthárom család ül össze olvasni az érkező újságot. De hát még, ahol rádió van! Az csak igazán áldás ilyenkor sáros, nedves időben a falusi ember számára. Zene, előadás, ismeretterjesztő felolvasások hallszanak a rádióból. Tanulhat belőle gyermek és felnőtt.

Róka koma névnapja.

Irta: Gál Lajosné.

Rókaéknak jól ment a sorsuk mostanában.

Nem szenvedtek hiányt semmiben. Tele volt a kamra, jókedvű volt a család. Csak úgy híztak mindnyájan.

— Tudod feleség, azon járatom az eszemet, hogy tartsuk meg a névnapomat. Régi vágyam az, de a nagy szegénység visszatartott.

— Jaj, de boldog vagyok, kedves férjem, — lelkesedett Rókané. — Mindég óhajtottam, hogy mi is rendezzünk egy nagy vacsorát, ne mondja senki rókaafia, hogy mi csak a más névnapján mulatunk, de bezzeg nem viszonzuk a másét.

— Talán hallottál valami ilyenféle beszédet? — kérdezte megütközve a koma.

— Nem érdemes vele törődni, — nyugtatta meg a felesége. — Tudod a szomszédasszonyok nyelve mindég perog, de adjunk csak egy jó vacsorát, tudom mindjárt elcsendesednek.

— De miből álljon az a jó vacsora, feleség?

— Azt csak bízd reám, az nem a férfi dolga! Te csak szerezd meg, ha még szükséges valami, aztán kiteszek én magamért, tudom mindenki megnyalja utána a száját.

— Jaj, hogy hizott ettől a beszédőtől a Róka koma mája!

Tudta ő, hogy jó gazdasszony a felesége s már előre örült a nagy diadalnak.

Volt is készülődés olyan, hogy sem a koma, sem a gyermekek nem tudtak egy percre sem megállni otthon.

— Mit lábatlankodsz itt az útamba? — rivallt reá Rókané az urára, — inkább szaladj és hozzál be az ólból pár csirkét!

Maid a gyermekekre:

— Mindjárt kitekerem a nyakatokat, ha folyton itt nyalakodtok, ebadta kölykei, mire eljön a nagy nap, ágyba kerültek, olyan hasfájást kaptok.

Igy ment az egy hétig. A koma már

bánni kezdte, hogy ünnepeletetni akarja magát, mert úgy fáj a lába a sok futástól, hogy alig várta az estét, hogy lefekhessen. De Rókánének még akkor sem volt nyugta, még álmában is felriadt, hogy elfeledett ezt, vagy azt s felköltötte szegény Rókakomát és hagyakozott neki, hogy reggel juttassa eszébe, hogy hozasson fűszert a nyúl-pásté-tomhoz és más efélet.

Szegény koma és szegény gyermekek már alig várták túl legyenek a nagy napon, mert az anyjuk már olyan ideges volt, hogy nem fért a bőrébe és szüntelen parancsolgatótt nekik.

— Ne ide tedd, oda tedd. Ne hozd ide, vidd arébb, állj odébb stb. stb., így ment ez folyton.

Már azt se tudták, melyik a jobb, melyik a ballábuk.

Egészen megkönnyebbültek, mikor végre eljött a nagy nap.

Rókáné is kicsipte magát és megszeli-dült. Igyekezett, hogy minél előkelőbb legyen.

Annyi volt a vendég, mint a vízparton a szunyog s volt bor és cigányzene; úgy járta mindenki a csárdást, mintha meg lettek volna fogadva.

A koma is elfeledte, hogy egész héten szaladgált, most ugyancsak forgatta a róka asszonyokat.

— Annál jobban fog esni a vacsora, — gondolta magában.

De csak telt, múlt az idő, nem látszott semmi készülődés az étkezésre.

Koma is nyugtalankodni kezdett s egyszerre kisurrant a társaságból, hogy megnézze, mi oka a késedelemnek.

Hát uramfia! a konyhába szinte keresztül esett a kedves életpárján, aki ott feküdt a földön, elájulva, vagy talán már meg is halt.

Koma szegény ijedtében szinte egy egész eseber vizet reá locsolt. Persze, hogy ettől Rókáné is feleszmélt.

— Nincs semmi vacsora! — nyögte keservesen sirás között.

— Hát hol van? — rémüldözött a koma.

— Kiásták a kamara falát és mindent elvittek. Oh, Istenem, milyen szegény! — sikoltott Rókáné és újból elájult.

— Mennyi szép köszöntőt mondtak volna reám, — gondolta a koma szomorúan. — Valami csak teljesedett volna a sok jó kívánságból!

A vendégek még táncoltak egy darabig üres hassal és aztán szétoszlottak.

Bizony szegény, de volt, aki nem hitte el a betörést.

Meggyanusították szegény Komáékát, hogy csak ravaszság volt az egész vendégség.

A négy tündér.

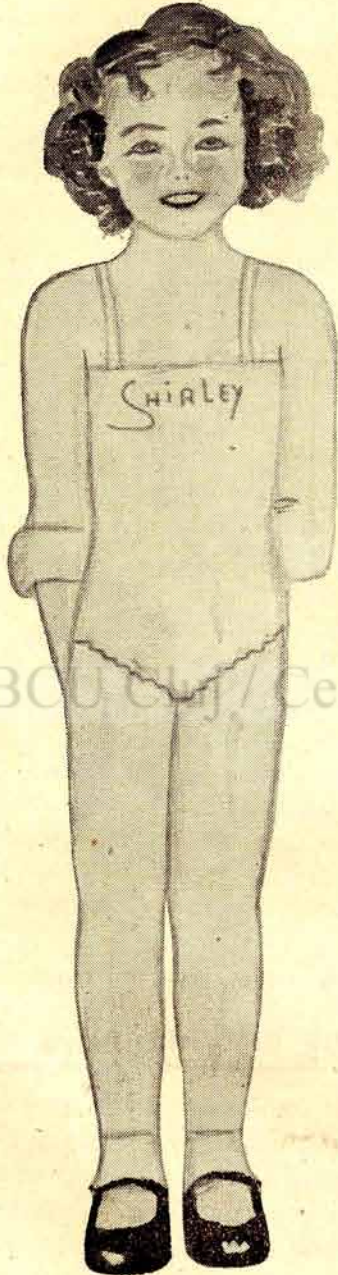
Együtt táncol a négy tündér:
Tavasz, Nyár, Ősz s zuzmarás Tél.
Tavasz fején szép koszorú,
Az Ősz arca csupa ború,
Nyár tündéré a víg élet
Hogyha akarsz táncol véled.

Télapó a bundát rázza.
A dolgát nem magyarázza.
Mind tudja, hogy mit kell tégny,
Hogy minden a rendjén legyen.
Tavasz, Nyár, Ősz, zuzmarás Tél
Egymással így békésen él.

Marcella néni.

Játék és rajz is.

Shirley Temple, mint öltöztető baba

Nagy örömmel fogadták kis cimboráink Shirleykét, mint öltöztető babát. Sokan már le is másolták magát a babát s azt öltöztetik újabb és újabb ruhácskába.

Am még mindig sokan vannak a mostanában közénk került kis cimborák között, akik

el akarták készíteni az öltöztető babát, de még nem készítették el. Nos, azoknak itt újra közöljük az öltöztető baba képét, s közlünk hozzá egy új Shirley ruhácskát. Ez is nagyon helyes, csinos ruhácska. Akár nektek is megcsinálhatja anyukátok.

A ruhát tetszés szerinti színekkel festhettek — a fő, hogy szép és izléses legyen.

Az öltöztető baba kivágása a következő módon történik:

Kártyalap vaslóságú fehér kartonra szépen indigóval átmásoljuk a képet, kifestítjük a haját barnára, a szemét feketére — (de akinek tetszik, szőke haját és kék szemét is festhet). Aztán kivágjátok.

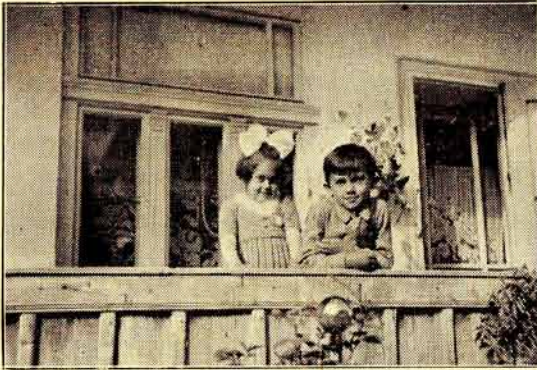
Ha a ruhát dupla papírból vágjátok, akkor Shirleykének nemcsak előlről, hanem hátulról is lesz ruhája. Persze, hátul a gallért utána kell igazítani. S a labdát és kezeket másképp kell rajzolni. — Minden ügyes kis leány elkészíti magának Shirleykét, mint öltöztető babát,

Ahogy kis cimboráink írnak...

Bemutakozó.

Ezt a két kis cimborát személyesen ismerem. Gál Barnának és Zsozsókának hívják őket. Még nem is tudtak olvasni, mikor apukájuk, aki Torockószentgyörgyön lakik, meg-

rendelte nekik az újságot. Barna most már első elemista. Nemsokára maga fogja olvasni az újságot, sőt még Zsozsókának is ő olvas majd fel.

Bemutakozó levél!

Kedves Marcella néni!

Az Új Cimborá tizparancsolata szerint be kell mutatkozni minden új olvasónak. Azok közé a szerencsés kis cimborák közé tartozom, akik Marcella néni személyesen is ismerik. Akkor találkoztam a szerkesztő nénivel személyesen, mikor a dévai kis cimborákat látogatta meg. De a kis cimboráknak is be kell mutatkoznom, hogy ők is ismerjenek meg.

Most csak levélben tudok bemutatkozni, sajnos, a fényképet nem tudom beküldeni, de legközelebb el fogom küldeni a két testvéremmel együtt.

Fazekas András vagyok és két testvérem van, Piroska és Sándorka.

En I. gimn. osztályos vagyok, a lapnak egy félhónapos olvasója. Piroska 5 éves és Sanyika pedig 1 és fél éves.

A lapot nagyon szeretjük és örömmel olvassuk.

Eddig csak 3 számom van, de remélem, hogy a többi is érkezni fog.

Szeretettel üdvözöllek mindnyájatokat, kis

cimborák. Minden számban érdeklődöm, hogy lássam kik mutatkoznak be.

Kezeit csókolom Marcella néninek, szeretettel üdvözöllek benneteket kis cimborák.

Déva, 1939. július 14.

Fazekas András,

Fazekas Piroska, Fazekas Sanyika.

A Józseffalvi gyermekek Újcimborája.

Kilenc nemes lelkű asszony s leány lelkében született meg a követendő szép és nemes gondolat. Az Új Cimborá mennyi örömet szerez a gyermekeknek. Milyen jó volna, ha a falusi iskolás gyermekek is megismernék és olvashatnák. Úgy kellene, hogy legalább minden iskolának járhatna egy újság. Így a szegényebb gyermekek is olvashatnák. Szó szót követett ezek a nemeslelkű hölgyek elhatározták, hogy 20 lejt ajánlanak meg arra a célra, hogy egy-egy iskolának küldjék egy évig ajándékba az újságot, azzal a feltétellel, hogy egy év múlva az illető iskola folytassa tovább a járatást.

A Józseffalva magyar gyermekei az elsőik, akik ilyen megrendelést kapnak a kilenc kolozsvári nemeslelkű asszony s leány jóvoltából. De egész biztosra vesszük, hogy növekedni fog e nemeslelkű hölgyek száma és több szegény iskola fog egy-egy évre ajándékkal kapni egy értékes, tartalmas, szép magyar gyermekújságot.

Tanácsok a gyermekek részére.

A bemutatkozó leveleket fényképpel vagy anélkül, napról-napra hozza a posta. De gyéren jönnek a szünidei beszámolók és a rejtvényfejtések. Sokan bátortalanok, nem mernek hozzáfogni levelet írni mert azt gondolják, hogy nem tudnak mit írni. Csak hozzá kell fogni, ahhoz a levélíráshoz, s meglátjátok, hogy menni fog az. Itt válaszolunk a hozzánk beérkezett levelekre:

Gráf Viktor, Csernátfalva. Jóska bácsi átnézte a megfejtéset. Teljesen hibátlan, így a sorsolásban részt is vesz. A többi a szerencsétől függ. A garcsinvölgyi nagy kirándulásra te is részt vettél szüleiddel, testvéreid-

is eljöttetek. Mindkét kirándulás nagyszere-
rően sikerült. Ha Isten éltet, jövő nyáron is
rendezünk majd kirándulásokat. **Haas Lya**
és Mia, Bazias Port. Óh be kedves levelet í-
rtok nekem. S elküldtétok a fényképeteket
is. Így most már mondhatom, hogy ismerlek
benneteket, de ismerni fognak a többi kis
cimborák is. A bemutatkozó leveletek s
fényképek közlésre kerül. Vannak-e még
ott gyermekek, akiknek szintén megrendel-
nék az Uj Cimborát? Irjatok máskor is.
Lyácska te vagy a nagyobb s Temesváron
jársz iskolába. No, onnan is írhat. Megfej-
tésed a sorsoláson részt vesz. **Petrozsényi uj**
kis cimboráink várom a leveleteket, hogy hírt
adtok magatokról. **Barssói kis olvasóim** Er-
délyi Ilonka Cicio Magda, Popovicin Eugenia,
Kisgyörgy Gyöngyi, Orbán Józsi, Gábor
István, Havady Nagy Laci, Rácz Zoltán,
Liné Magda és a többiek, nagyon elhallgat-
tattok. Életjelt sem adtatok még eddig ma-
गतokról. **Kacsó Mária, Brassó.** Te is új kis
cimboránk vagy. A nyáron nem voltál da-
haza, amikor a ti szép városotokban jártam.
No nem baj, elküldöd majd a bemutatkozó
leveleddel együtt a fényképed is, kis testvé-
redével együtt, hogy így mégis csak megis-
merhessünk. Az újságot kapod-e rendszeren?
Írd meg majd azt is, hogy mi tetszett legjob-
ban neked az Uj Cimborában. Édesanyádat,
édesapádat melegen üdvözlöm. **Bálint Erzsike**
IV. el. o. t. Csernátfalva. Úgy látom, érdekel
a rejtvényrovat, szorgalmasan fejtegeted a
a rejtvényeket s be is küldöd a megfejtése-
ket. A szept. 1-i megfejtés is sorsolásra kerül.

Horváth Erzsike Erzsébetfalva. Leveled-
ből kis lapunk iránti ragaszkodásodat, hűsé-
gedet olvasom ki. A nehéz helyzetre való te-
kintettel édesanyád már le is akarta rendelni
az Uj Cimborát, s te kérted, hogy inkább fi-
zeted majd a magad pénzéből, csak engedje
még, hogy járjon neked. Hála Istennek szept.
közepén felszabadultál s most te magad, a fi-
zetésedből járatod. Milyen nagy öröm, büsz-
keség ez számodra, meg tudom érteni. Veled
örülök Erzsike az örömdöbben. **Farkas István**
III. g. o. t. Brassó. Már tavaly is verseltél
kis diák. A most küldött versekből úgy látom,
hogy esziszolódtál, fejlődöttél. Ám még sok ki-
válni való van a munkáidban. „Az iskolaév
kezdetén“ c. versben a rímek is hibásak, de
főleg a ritmus hibás, döcögős. Mutasd csak
meg bizalommal az irodalomtanárodnak azt
a verset, ő majd megmagyarázza neked ap-
róra, hogy mi a hiba a versben. „A lusta hete“
c. versben van ritmus, de ott meg a rímekkel
van baj. No de se baj, azért vagy te most
kis diák, hogy még sokat tanulhass a vers-
költés terén is. **Nagy M. Levente, Alsórákos.**
Oh be kedves levelet küldtetek nekem Fu-

goeskáddal Bubukával együtt. A fényképe-
ket is elküldtétok, hogy én is, meg a többi kis
cimborák is ismerjünk meg benneteket. Mond-
hatom hogy te is, meg Bubuka is, mindaket-
ten nagyon jók vagytok a fényképen. Le-
vente te még csak I. elemista vagy, így a
kis szürke veréb írta meg helyetted a levelet.
No, de biztos vagyok benne, hogy karácsonyra
már tiszta egyedül fogsz nekem szép levelet
írni. **Mihaleczky Marigt, II. g. o. t. Brassó.**
Azóta már bizonyosan megkaptak a 19-es
számot is. Az a szám minden kis cimborához
később ment, mivel a nyomdász bácsiknak
rengeteg munkájuk volt, s így az Uj Cim-
borá később készült el, mint máskor. A cim-
szalagodat az új lakásoknak megfelelőleg
átírtuk.

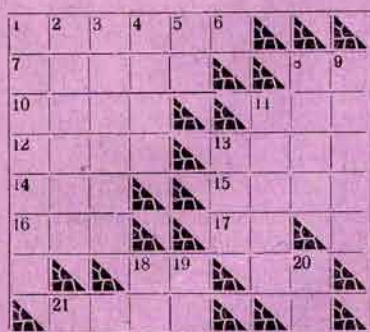
Brassói kis cimboráinkat kérjük, hogy
aki tudja Váry Sándorka címét, írja meg
nekünk. Márk Éva és Albert, Gyergyószent-
miklós. Egy kicsit megkéstetek a bemutat-
kozó leveletekkel, ám ez nem nagy hiba, az
a fő, hogy végül mégis csak elküldtétok. A
vakáció kellemesen telt el. Az Uj Cimborát
nagyon megszerettétok, érkezését mindig alig
várjátok. A bemutatkozó levél sorra kerül,
csak legyetek egy kis türelemmel. **Keresztes**
Erzsébet, IV. el. o. t. Gyulafehérvár. A leg-
újabb kis olvasóink közé tartozol öcsikéddel
együtt. Még csak egy hónapja, hogy az ol-
vasótáborba léptél, de máris tudod, hogy illik
magad bemutatni a többi kis cimborák előtt.
Nos, a bemutatkozó leveled sorra is fog ke-
rülni, csak várj türelemmel. A kis aranyzív
ajándék nagy örömet szerzett neked, őrzöd is
vigyázva. Az új rejtvények ügyesek, közlésre
is kerülnek. No csak így tovább kis Erzsike!
Remélem azonban, hogy öcséd is belép majd
a levelezők közé. Mert ezt el is várom. Ked-
ves szüleidet üdvözlöm. **Daday Ádám, VII.**
el. o. t. Terjedelmes leveled azt mutatja, hogy
nemesak a tükör alá rakod az Uj Cimborát,
há megjön, hanem el is olvasod. S nem csak
elolvasod hanem épülsz is belőle. Az okt. 1-i
számban kitűzött feladatokat immár el is vé-
gezted. Szépen beszámolsz róla, hogy milyen
könyveket olvastál eddig. S küldöd a Bene-
dek Elek szóképző rejtvény megfejtését is.
Derék fiú vagy Daday Ádám, nem félsz egy
kis fejtöréstől. Egy kis feladat-megoldástól.
Szeretnék ilyen cimborát, legalább vagy öt-
ezeret. **Zombory Sándor, Nagyvárad.** A leg-
utóbbi küldeményt megkaptam, amint idét
tudok szakítani, levélben fogok válaszolni.
Mórané Óz Rózsa, Fejérd. A kedves figye-
lemért köszönetet mondok. Az alma is, a
körte is nagyon finom volt. **Jolán néni,** Rövi-
desen levél megy. Addig is egy kis türelmet
kérek. **B. Rafael Anna.** Sajnáltam, hogy jtt-
léted alkalmával nem találkozhattunk.

Vezeti: Jóska bácsi.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Borbáth Mici II. g. o. t. Arad.

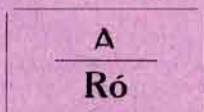

Vízszintes: 1. Októberben van az ideje, 7. gazdasági hivatalnok, 8. a rég porladó elődre mondják, 10. a vízszintes 1-el van szoros kapcsolatban, 11. tör ikerszava, 12. P. Z. P. O. 13. „s“ betű pótlásával régi fejedelmi megszólítás (betűk keverve), 14. „e“ betű pótlásával szeret a versenyző e helyre kerülni, 15. ige, 16. O. I. K. 17. sohse magánhangzó, 18. tiltó szócska, 21. a vademberek fegyvere.

Függőleges: 1. Ilyen hágó is van, de vilámvasut is viseli ezt a nevet, 2. leánynev, 3. papi méltóság betűi keverve, 4. híres hely, ahol a létrát keresztbe vitték az erdőben (utolsó betű pótolandó), 5. vissza: a vízszintes 18-al azonos, 6. „sz“ után következik az ábécében, 8. Ó. U. D. O. 9. szereti ezt gyermek, felnőtt, 11. a szalma, papír teszi, 13. esomó eleje, 18. mutatószó, 19. távolodást jelentő igekötő, 20. mutatószó.

Betűrejtvény.

Beküldte: Fazekas Bandi, Déva.

Földrajzrejtvény.

Beküldték: Boros fivérek, Déva.

Kastrebu, Kepohanga, Dapebust.

Ebbe a három szóba három szép város neve van elrejtve.

Az új szóképző rejtvényre, amelynek kulcsszava **Benedek Elek**, már jöttek be megfejtések. Most már tanultatok, hogyan kell szóból új szavakat képezni, megírjuk, hogy csak a kulcsszóban előforduló betűket használjátok szóképzésre és csak olyan szavakat, amelyeknek önmagukban értelmük van. Ragozott igék nem számítanak. Pl. kel, ilyen szavak: kelek, kelsz, kel, keliünk, keltek stb. nem jöhetnek számításba. De mint igenév, kelő (nap), kelt (levelem), vagy kelt (tészta), használható. Az „l“ és „n“ betűket lehet ketőzve használni.

A rejtvényt szerkesztőknek kiadjuk munkára az **Adzsitkumár** szót. Tetszés szerint szerkeszthetnek belőle új rejtvényeket.

Helyreigazítás: Teleky Dezső főmunkatársunk cikke fölé „*Hogyan együnk illedelmesen?*“ tévedésből mult számunkban más cím került.

A kiadóhivatal közleményei.

Postán küldött előfizetések:

Markovits E., Nagyvárad 200.—, Dániel U., Taresafalva 150.—, Kiss I., Héderfája Viski J., Nagyenyed 100.—, Silló Gy., Maroscapó 67.—, Bertalan I. Kézdivásárhely 200.—, Ferenczrendi Nővérek, Petrozsény 100.—: 1940. jan. 1-ig. Csibi S. Torda 120.—: 1940. febr. 1-ig. Gotthárd H. Temesvár 100.—: 1940. márc. 1-ig. Molnár Margit, Aranyosegerbgy 100.—: 1940. ápr. 1-ig.

Kiadóhivatal.

Tanítványokat bármilyen tárgyból olesón vállal egyetemi hallgató. Érdeklődni lehet az „Uj Cimbor“ szerkesztőségében, a déli órákban.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.